

Strijd tegen de gesloten centra in Salento (Italië)

De gesloten centra (CPT, en vandaag CIE) zijn structuren die in 1998 opgericht werden door de centrumlinkse regering met de wet Turco–Napolitano. Deze structuren dienen om alle clandestiene immigranten in op te sluiten, het is te zeggen, degenen die gepakt worden binnen de landsgrenzen zonder geldige papieren, gedurende de tijd die nodig is om hun identiteit te bevestigen en een uitwijzingsbevel te bekomen: de maximale opsluitingstermijn in de CPT werd door de immigratiewet Bossi–Fini verlengd van 30 tot 60 dagen.

Waarom de CPT als doelwit van een specifieke strijd

De keuze om een permanente strijd te voeren tegen de CPT in het algemeen en tegen dat van Salento, “Regina Pacis”, in het bijzonder is gegroeid uit de noodzaak om onze energie op lange termijn te concentreren op één enkel doelwit, om de strijd concreet en tastbaar te maken.

Deze strijd heeft zich niet ontwikkeld als een deelstrijd, als een exclusieve of specialistische aangelegenheid, omdat die juist ver-

Strijd tegen de gesloten centra in Salento (Italië)

atabularasa.org

trekt vanuit de overtuiging dat de centra en de repressie die ermee gepaard gaat, slechts één van uitdrukkingen van het statelijk geweld en de overheersing in een bepaald gebied zijn. Dit opende veel ruimte in Apulië: deze zone was altijd al een grensgebied en het is geen toeval dat er vier centra's zijn. De aanwezigheid van dit soort structuren in Apulië en Salento maakt van deze *doorgangszone* voor mensen die uit het oosten komen een obligate *verblijfszone*, met als gevolg een toename van de militarisering en sociale controle die iedereen aangaat.

Het opstapelen van individuen in een CPT heeft daarenboven een enorme mediatieke impact: het vijandsbeeld van de immigrant draagt bij tot een zekere botsing met de uitgebuiten van hier. Die geloven dat ze te maken hebben met een invasie van wanhopigen en neigen ertoe de immigranten te identificeren als een goedkope arbeidsreserve die het weinige werk dat er is komen afpakken. Ze slikken de statelijke, mediatieke en racistische propaganda door hen te beschouwen als criminelen en zien hen als een zondebok waartegen ze hun eigen vrees en angst kunnen richten. Aldus vermijden ze om de werkelijke problemen onder ogen te moeten zien. Met het 'terrorisme-alarm' van de voorbije jaren en het 'Arabische gevaar' werd dat alles alleen nog maar erger.

In die zin is een strijd voeren tegen de CPT, de uitwijzingen en hun wereld, geen humanitaire kwestie en al evenmin een vorm van antiracistisch democratisme of tiersmondisme dat naar de immigranten kijkt als een nieuw revolutionair subject. Het betekent daarentegen je herkennen in en solidariseren met individuen die dezelfde omstandigheden van ontworteling en uitbuiting leven – en beginnen met de aanval tegen een specifieke structuur van de macht. Het lijdt geen twijfel dat de militarisering van volledige wijken, de *razzia's*, de alsmaar strakkere controles en alsmaar hatelijkere levens- en werkomstandigheden die ons opgelegd worden, evenzeer gelden voor de – reguliere of clandestiene – immigranten

als voor de lokale uitgebuiten.

Waar en hoe is de strijd begonnen

Toen de gesloten centra in Italië opgericht werden, wijzigde men de bestemming van het centrum Regina Pacis in San Foca dat beheerd wordt door de curie van Lecce; een jaar voordien (1997) werd het centrum reeds gebruikt om het hoofd te bieden aan de komst van de Albanese vluchtelingen. Het gebouw had eerst gediend als katholieke vakantiekolonie voor kinderen en had daarna jarenlang leeggestaan. Dit oorspronkelijke gebruik verklaart de architecturale structuur die erg anders is dan de recente of omgebouwde centra, die veel meer lijken op een gewone gevangenis. Daarom heeft Regina Pacis vele structurele wijzingen ondergaan en nog steeds trouwens, die haar ware aard niet langer kunnen verbergen, ondanks de inspanningen van de beheerders, de media en de politiekers om het te laten doorgaan voor een opvangcentrum. De veiligheidsmaatregelen binnen gingen gepaard met een militarisering van het gebouw zelf.

Beetje bij beetje sijpelde er informatie over de opsluitingsomstandigheden in San Foca naar buiten. Daardoor ontstond er een groeiende aandacht voor deze plek. Vanaf 2001 werd van start gegaan met de verspreiding van tegen-informatie die de reële functie van Regina Pacis onthulde en de omvorming van het migratiefenomeen (dat hier altijd al bestaan heeft) in een af te remmen en te onderdrukken *invasie*, aan de kaak stelde. Tijdens deze periode vonden bijeenkomsten en betogingen plaats waar ook andere antagonistische milieus bij betrokken waren. Het gebeurde een beetje op de golf van de gebeurtenissen die plaatsvonden in de centra (vele besmettelijke ziektes, hongerstakingen, protesten om niet teruggestuurd te worden naar een oorlogszone waar ze de dood riskeerden zoals in het geval van de Koerden) maar ook op nationaal

niveau zoals tijdens de toppen of ontmoetingen van staatslui met de controle van de migratiestromen als thema.

Begin 2002 verschaftte de verspreiding van een tekst over de kwestie van de immigratie [*Aan de zwervenden*] geschreven door enkele kameraden en hun kritiek van de racistische propaganda ons het nodige elan om een permanente campagne te starten waarbij in ons hoekje herkend werd wat er op nationaal niveau beschreven werd. Vanaf dat moment werd de verdeling van tegeninformatie, pamfletten en posters een instrument van groot belang: niet enkel om de functie van de flikken die Regina Pacis bewaakten te ontmaskeren als een fundamenteel onderdeel van het mechanisme van opsluiting en deportatie van de ongeweste vreemdelingen, maar ook om ons te verzetten tegen de criminalisering van de vreemdeling als dusdanig en om het verband uit te leggen tussen de economie en de “illegalisering” van individuen om zo een grotere hoeveelheid erg afhankelijke arbeidskrachten (echte moderne slaven) te bekomen. Daarenboven was deze verspreiding ook een nuttig instrument om de belangen te onthullen die de curie van Lecce ertoe aanzetten om zulke plekken te beheren. Dit zijn uiteraard vooral economische belangen, aangezien de Staat een genereuze dagrente betaalt voor elke opgesloten immigrant. Deze rente verschilt van centrum tot centrum, maar behoort in het geval van Salento tot de hoogste. Dit werd bevestigd door het feit dat de Stichting Regina Pacis doorheen de jaren een echte multinational van de “liefdadigheid” geworden is met nog een centrum in de provincie van Mantova en vijf andere centra (het laatste werd op 7 september 2004 geopend) in Moldavië. De Stichting houdt zich met bijna alles bezig, van de “heropvoeding” van prostituées tot straatkinderen en vluchtelingen. In een interview stelde de directeur van de Stichting dat Moldavië jaarlijks tienduizend illegalen produceert, hetgeen bewijst dat ze inderdaad beschouwd worden als koopwaar.

den “*Tempi di guerra*”, een specifiek bulletin over de kwestie waar we samen met vele andere kameraden uit verschillende regio’s van het schiereiland aan deelnemen. Er zijn reeds drie nummers verschenen.

Het bestaan van de gesloten centra, deze moderne kampen, is onverdraaglijk, hun sombere ontplooiing zet ons aan om hun totale vernietiging te wensen en zelf concreet ons best te doen opdat dit zou gebeuren.

Vijanden van elke grens

p/a Capolinea Occupato
via Adua – Lecce

Hoe de strijd groeide

Een gesloten centrum bestaat niet alleen uit degenen die het beheren. Deze vaststelling kan misschien banaal lijken, maar is fundamenteel. En hoewel deze plekken en wat ermee verbonden is op het eerste zicht onaantastbaar en ontoegankelijk lijken, zijn ze dat in werkelijkheid wel omdat ze bestaan uit structuren, mensen en middelen. Dit aspect werd uitgewerkt door het bijeenprokkelen van informatie over diegenen die ermee collaboreren: bedrijven of mensen die hun arbeid of diensten eraan verkopen of die in verschillende gradaties afhankelijk zijn van de Stichting: werknemers, bedienden, dokters, flikken, verantwoordelijken, electriciens, leveranciers etc. Daarnaast namen ook de solidariteitsbijeenkomsten aan de muren van het centrum toe, in het bijzonder nadat de revoltes binnen intenser werden en er een hele reeks min of meer gelukke ontsnappingspogingen plaatsvonden.

Beetje bij beetje groeide ook het aantal mensen die betrokken zijn in de strijd, net zoals de directe acties en de methodes om de centra te bekritisieren. In Salento kwam het tot een wildgroei van informatieverdeling, verspreiding van pamfletten, affiches, tags en verzet tijdens publieke vertoningen van verantwoordelijken van het centrum of tijdens institutionele toppen over immigratie. Daarnaast vonden er ook anonieme brandaanvallen (en niet alleen) plaats tegen de banken die het geld van de Stichting beheren of andere structuren die ermee verbonden zijn.

Het bestuderen van de curie van Lecce en de Stichting Regina Pacis leidde daarenboven ook tot de identificatie van haar andere activiteiten. Hoewel die niet direct te maken hebben met het centrum zelf, worden die toch door dezelfde mensen uitgevoerd en zijn het schakels van eenzelfde ketting. Een schakel die, zoals in het geval van het ‘Project Marta’, hen toelaat om zichzelf voor te doen

als weldoeners die voedsel inzamelen en verdelen aan daklozen, armen en immigranten. Het minst geslaagde aspect van de strijd is zonder twijfel dat we er niet in geslaagd te zijn om de 'eerste' belanghebbenden bij het probleem van de centra en de deportaties te bereiken: de immigranten die in Salento wonen. En dat ondanks een aantal pogingen. Dat is zeker evenzeer te wijten aan ons gebrek aan continuïteit in de pogingen om banden met hen te smeden als aan hun moeilijke situatie waardoor de flikken hen makkelijk onder druk kunnen zetten en vervolgen.

De doelen van de strijd

Regina Pacis sluiten. Dat is uiteraard het hoofddoel en ondanks bepaalde normale momenten van vermoeidheid, zal er geen wapenstilstand zijn zolang dat kamp bestaat. De repressie heeft zich deze laatste tijd meer openlijk laten voelen met een aantal arrestaties, aanklachten, charges tijdens bijeenkomsten, slagen en opsluiting, maar dat zal de strijd niet tegenhouden. Integendeel, dit zal enkel het niveau van de confrontatie verhogen en de Stichting Regina Pacis plaatsen ten midden van alsmaar meer bittere polemieken. Enkele dagen geleden hebben vertegenwoordigers van de curie van Lecce het nieuws verspreid dat ze vanaf 2005 de conventie met de Italiaanse Staat voor het CPT niet willen verlengen. In afwachting van te zien wat daar echt van aan is, moeten we beginnen met het ontcrachten van de leugens over de nieuwe bestemming van de plek. Volgens de nieuwe wet zouden de opvangcentra afgeschaft worden maar in het beste geval zou men kunnen spreken over een transformatie van Regina Pacis in een *centrum voor eerste identificatie*. Dit is bizar aangezien zulke centra zich vooral bevinden in zones waar migranten aankomen en dat is niet meer het geval in Apulië, zoals de minister van Binnenlandse Zaken zelf zei. Daarenboven is er al zo'n centrum in Otranto. Maar mocht dit toch het geval zijn, dan zal het niet volstaan om de strijd te stoppen.

De centra voor eerste identificatie zijn zelf een radertje in het perverse mechanisme dat de opsluiting en verjaging van ongewenste vreemdelingen organiseert.

Nu dat er vele min of meer institutionele actoren beginnen beveren dat hun rol fundamenteel geweest is in de eventuele sluiting van Regina Pacis als CPT, moeten we verder gaan en begrijpen dat als dit het geval zou zijn, daar vele redenen voor bestaan. Het sop is zeker de kool niet meer waard en de problemen hier worden groter dan de winsten die ze elders kunnen maken. Naast de aanzienlijke en constante druk die de strijd op de curie van Lecce en Regina Pacis legt, moet men ook het slechte imago dat ze gekregen hebben in overweging nemen. Een slecht imago, evengoed te wijten aan hun langdurig proces waar ze beschuldigd werden van afranselingen van een groep Maghrebijnen als aan de vele ontsnappingen en revoltes die in het bijzonder tijdens deze zomer beter dan wat dan ook de ware aard van deze plek onthuld hebben en van het bestaan van deze structuur hier een probleem gemaakt hebben, hier, aan een kuststrook waar toeristen zouden moeten komen. Daarom is de burgemeester van San Foca ertoe gekomen om zich af te vragen of het CPT niet zou kunnen verhuizen. In elk geval is de druk groot en zelfs de minst reactionnaire vleugel van Caritas verzet zich tegen het feit dat de curie van Lecce zo'n plek beheert.

In Italië bestaan vele gelijkaardige plekken en het is waarschijnlijk dat het CPT van Lecce vervangen zal worden door het net geopende CPT van Bari. Het CPT daar zit in de vernieuwde gebouwen van de citadel en het zal daar veel moeilijker zijn om te ontsnappen.

In die zin is één van de na te streven doelen de vorming van een coördinatie van strijd tegen de CPT op regionaal niveau, met uitwisseling van informatie en een reeks ontmoetingen. Over de bredere strijd die moet gevoerd worden tegen de centra en de deportaties op het hele nationale territorium, bestaat sinds enkele maanden